

tror ikke, det er urealistisk at regne med, at vi inden for et års tid kan se realitetsforhandlingsfasen folde sig ud – og hvem ved: Måske kan vi som kronen på værket, når det danske formandskab kommer i andet halvår af 2002, se det danske formandskab gøre, hvad det kan for at sikre den sidste, afgørende fase om realitetsforhandlinger vedrørende udvidelsen. Jeg synes, det er et spændende perspektiv.

Så har jeg et punkt vedrørende Europa og diskussionen med hr. Holger K. Nielsen, som jeg godt vil opholde mig et sekund ved, og det er vedrørende harmonisering. Det er hr. Holger K. Niensens pointe, at der sammen med den fælles mønt må komme en harmonisering – ikke uvægerligt, men man kan ikke udelukke det. Jeg tror, det var sådan, ordene faldt. Til det må jeg sige, at hvis vi ser på de erfaringer, vi har fra de forløbne 25-28 år, er det jo ikke noget, vi har kunnet spore. Jeg synes ikke, man kan sige, at medlemslandene i EU er blevet mere ens og er blevet mere harmoniserede i deres opbygning. Vi kan heldigvis spore en ensartetgørelse af de grundlæggende, sunde økonomiske principper, landene skal bygge på, men jeg ser anderledes på det end hr. Holger K. Nielsen, og jeg vil gerne prøve at forklare det.

Jeg tror, at resultatet af at have en fælles valuta, som 11, 12, 13 eller 14 lande tilslutter sig, ikke er en politisk harmonisering, men lige præcis den økonomisk-politiske struktur, vi nu er i gang med at opbygge i disse år. Jeg tror i virkeligheden, at amerikanske økonomer og professorer og andre, der har prøvet at forstå den fælles valutas idé og filosofi, har glemt, at den fælles mønt ikke alene hører hjemme i Den Europæiske Centralbanks regi, men som sit modsvar har et meget gennemtænkt og godt gennemført økonomisk-politisk samarbejde. Med andre ord: Svaret på, om der kommer harmonisering eller ej, findes i det økonomisk-politiske samarbejde. Netop fordi man har det, og netop fordi man i det har indbygget en række principper, man forpligter sig til at overholde, behøver man, om jeg så må sige, ikke at harmonisere.

Man kan sige, at den økonomisk-politiske målsætning og strategi træder i stedet for en harmonisering af EU-landenes samfund, eller sagt billedligt: Fordi vi nu har besluttet os til som i trafikken at holde til højre på vejen, behøver vi jo ikke alle sammen køre i den samme bil, og lige præcis sådan er det også med spillereglerne, der knytter sig til den fælles valuta.

Vi har en række fælles spilleregler i fælles interesse, men derfor kører vi ikke alle sammen i den samme bil. Vi er meget forskellige, og det er netop det, der er det geniale, og det, hvorpå dynamikken beror. Det er derfor, dysternerne går mellem Frankrig og England og Tyskland og Danmark osv. Vi er ikke ens, vi bliver heller ikke ens, og det er heller ikke meningen, at vi skal blive ens. Meningen er at bruge hinandens ressourcer til fælles bedste.

Til slut igen noget om netop harmonisering: Jeg er helt sikker på, at under det franske formandskab her i efteråret vil vi høre den franske statsminister i sin egenskab af præsident tale om det sociale Europa eller på jysk L'Europe Sociale. Jeg er lige så sikker på, at hr. Keld Albrechtsen vil sige, at det er ren harmonisering, og her må jeg igen sige, at udtrykket »Det sociale Europa« er tænkt som en modsætning til den amerikanske model og ikke som en total harmonisering. Det er tænkt som en udveksling af gode erfaringer, som vi kender fra Lissabon, men ikke som en harmonisering af de gode erfaringer.

Jeg forudser en god, konstruktiv debat om at bruge hinanden på en konstruktiv måde uden at harmonisere hinanden, og ærlig talt – dette være sagt til SF og Enhedslisten og også til Venstre og De Konservative: Hvad kæmper vi egentlig for? Hvad er meningen? Jamen er meningen ikke, at vi ikke alene her i vort eget land gerne vil se et harmonisk samfund, hvor der er plads til, at alle kan udfolde sig, men at vi også vil se noget tilsvarende i vore nabolande? Hvis det skulle blive et problem for os, at også andre lande nu begynder at vedstå sig de samme grundlæggende værdier som os, er det da virkelig os, der har et problem. Har vi ikke også en interesse i, at andre lande udvikler en omsorg for de svageste, og at vi i dokumentet fra Lissabon kan se, at nu vil man kæmpe mod social udstødelse og gå ind for livslang læring? Min pointe er, at det har vi da en interesse i, så jeg forudser et samarbejde på nogle fantastisk spændende områder i de år, der ligger foran os, og jeg byder op til samarbejde og dialog herom, også i Danmark.

Fru Elisabeth Arnold havde som så ofte før et meget spændende indlæg om dansk identitet og kultur og i virkeligheden også nogle grundlæggende eksistentielle spørgsmål om, hvor det egentlig er, danskerne vil hen. Jeg vil tage det op sammen med fru Mimi Jakobsens lige så spændende indlæg om holdninger og om, hvad